

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 13. studenoga 2022.

[\[Multimedia\]](#)

U životu gradimo na onome što je neprolazno

Draga braćo i sestre, dobar dan i ugodnu vam nedjelju želim!

Današnje nas Evanđelje vodi u Jeruzalem, na najsvetije mjesto: u Hram. Ondje, oko Isusa, neki ljudi govore o veličanstvenosti te velebne građevine, „kako ga resi divno kamenje“ (*Lk 21, 5*). Ali Gospodin kaže: „Doći će dani u kojima se od ovoga što motrite neće ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen“ (r. 6). Zatim postaje još oštriji, objašnjavajući kako se u povijesti gotovo sve ruši: bit će, kaže, revolucija i ratova, potresa i gladi, kuga i progona (usp. rr. 9-17). Kao da kaže: ne smijemo se previše pouzdavati u zemaljske stvarnosti koje prolaze. To su mudre riječi, koje nas ipak mogu pomalo ogorčiti: već ionako mnoge stvari naopako, zašto Gospodin također drži takve negativne govore? No, On u stvari cilja na nešto drugo: pružiti nam dragocjeno učenje, to jest izlaz iz sve te nesigurnosti. A koji je to izlaz? Kako možemo izići iz te stvarnosti koja prolazi i prolazi i neće je više biti?

On se krije u riječima koje nas možda iznenađuju. Krist to otkriva u posljednjoj rečenici današnjeg Evanđelja, kad kaže: „Svojom ćete se postojanošću spasiti“ (r. 19). *Postojanost*. Što je to? Ta riječ znači biti „vrlo strogi“; ali strogi u kojem smislu? Sami sa sobom, smatrajući se nedoraslima? Ne. Postati kruti i nefleksibilni s drugima? Niti to. Isus traži da budemo „strogi“, vjerni, postojani u onome što je njemu važno, u onome što je bitno. Jer ono što je stvarno važno često se ne podudara s onim što privlači naš interes: često, poput onih ljudi u hramu, dajemo prednost djelima svojih ruku, našim uspjesima, našim vjerskim i građanskim tradicijama, našim sakralnim i

društvenim simbolima. To su važne stvari, ali prolaze. Isus, međutim, kaže da se usredotočimo na ono što je trajno, kako bismo izbjegli to da posvetimo svoj život izgrađivanju nečega što će kasnije biti uništeno, poput tog hrama, i da zaboravimo graditi ono što se ne ruši, graditi na njegovoj riječi, na ljubavi, na dobru. Biti postojani, biti strogi i odlučni u izgrađivanju na onome što ne prolazi.

Evo dakle što je postojanost: to znači *izgrađivati dobro svaki dan*. Ustrajati znači ostati postojani u dobru, pogotovo kad nas stvarnost oko nas tjera da činimo nešto drugo. Navedimo neke primjere: znam da je molitva važna, ali i ja, kao i svi drugi, uvijek imam mnogo posla, pa odgađam: „Ne, sad sam prezaposlen, ne mogu, budem to kasnije“. Ili pak vidim mnogo prepredenjaka koji iskorištavaju situacije, koji „zaobilaze“ pravila, pa ih se i ja prestajem pridržavati, prestajem ustrajavati u pravdi i zakonitosti: „Ali ako ti prefriganci to čine, činit ću i ja to“. Čuvajte se toga! Još jedan primjer: vršim službu u Crkvi, za zajednicu, za siromahe, ali vidim da mnogi ljudi u slobodno vrijeme misle samo na zabavu i dođe mi da odustanem i činim kao oni. Zato što ne vidim rezultate ili mi je dosadno i ne čini me sretnim.

Ustrajati, naprotiv, znači *ostati* u dobru. Zapitajmo se: kakva je moja postojanost? Jesam li postojan ili živim vjeru, pravdu i milosrđe ovisno o trenutku: ako mi se da molim, ako mi odgovara korektan sam, raspoloživ i uslužan, dok, ako sam nezadovoljan, ako mi nitko ne zahvaljuje, prestanem s tim? Ukratko, ovise li moja molitva i služba o okolnostima ili o srcu postojanom u Gospodinu? Ako ustrajemo – podsjeća nas Isus – nemamo se čega bojati, čak ni u tužnim i ružnim događajima života, pa ni zla koje vidimo oko sebe, jer ostajemo utemeljeni na dobru. Dostojevski je napisao: „Ne bojte se grijeha ljudi, volite čovjeka čak i s njegovim grijehom, jer taj odraz Božje ljubavi je vrhunac ljubavi na zemlji“ (*Braća Karamazovi*, II, 6.3g). Postojanost je odraz u svijetu Božje ljubavi, jer Božja je ljubav vjerna, ne mijenja se nikada.

Neka Gospa, službenica Gospodnja ustrajna u molitvi (usp. *Dj* 1, 12), ojača našu postojanost.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Sutra se obilježava prva godišnjica pokretanja Akcijske platforme *Laudato si'*, koja promiče ekološko obraćenje i s tim dosljedne stilove života. Zahvaljujem svima koji su se uključili u tu inicijativu, a radi se o oko šest tisuća sudionika, uključujući pojedince, obitelji, udruge, poduzeća, vjerske, kulturne i zdravstvene ustanove. Izvrstan je to početak za sedmogodišnji hod, koji ima za cilj odgovoriti na vapaj zemlje i vapaj siromaha. Potičem to poslanje, koje je ključno za budućnost čovječanstva, kako bi u svima potaknulo konkretno predano zalaganje za brigu za stvoreni svijet.

U toj perspektivi, želim podsjetiti na Samit o klimi COP27 koji se održava u Egiptu. Nadam se da

će se na tragu Pariškog sporazuma hrabro i odlučno učiniti koraci naprijed.

Uvijek ostajemo bliski našoj braći i sestrama iz Ukrajine koja prolazi kroz mučeništvo. Bliski molitvom i konkretnom solidarnošću. Mir je moguć! Ne mirimo se s ratom.

I pozdravljam sve vas, hodočasnike iz Italije i iz raznih zemalja, obitelji, župe, udruge i pojedine vjernike. Posebno pozdravljam karizmatsku skupinu „El Shaddai“ iz Sjedinjenih Američkih Država, urugvajске glazbenike „bandoneón“ – vidim zastavu tamo, bravo! – Rumunjsku grkokatoličku misiju iz Pariza, predstavnike školskog pastorala iz Limogesa i Tullea s njihovim biskupima, članove Eritrejske zajednice iz Milana, kojima jamčim svoje molitve za njihovu zemlju. Zadovoljstvo mi je pozdraviti ministrante iz Ovade, članove zadruge „La Nuova Famiglia“ iz Monze, pripadnike Civilne zaštite iz Lecca, vjernike iz Perugije, Pise, Sassarija, Catanije i Biscegliea, te dječake i djevojčice Bezgrešne.

Svima želim ugodnu nedjelju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!